

ry oczywiście zrobić znakomity interes. Kredyty bankowe — i to najtańsze i na najdłuższe terminy — mają im być udzielane przede wszystkim, a za to nie chcą płacić podatku majątkowego, do czego się uroczyście przed trzema laty zobowiązali.

Wolność obywatelska jest w ich oczach rzeczą wprost szkodliwą, bo chłopca trzeba „trzymać krótko”, jak to miało miejsce za „dobrych dawnych czasów”.

Za to gotowi są „popierać rząd”, pić zdrowie marszałka Piłsudskiego jak najczęściej i —

Po liście biskupim Marzenia o nowej chlebie

Pierwsi wystąpili z oświadczeniem biskupów, nawołując w wydawcy kleryka do solidności. To hasło już podchwycili chadecy „Głos Narodu”. Dowodzi ono, że po jednej stronie znaleźli się powinni wszyscy ci, którzy bronią zasad Chrystusa i porządku społecznego, a po drugiej ci, którzy głoszą zasady walki klas.

Oczywiście, klerykałk usiłują zawsze podawać się za najpiekniejszych okazy chrześcijaństwa... Ale nie wszyscy wypróbowali wodzów chadecy, stąd nie wyszła swoje nazwisko w jakim oświadczeniu. Napewno wiemy, iż nie uczyni tego wielki działacz rozwojowy Dymowski.

Znajduje się on w areszcie śledczym za swoje afery kryminalne w Banku Narodowym. Sad od-

wyrzec się endeków na czas tak długo, aż ci nie dojdą do rządów. Więcej dać nie mogą.

A przepraszą, mogą odpokutować się na fundusz wyborczy po dwa złote z morgi w tej nadziei, że ta „inwestycja” zwróci się w niedalekiej przyszłości. Zaplaca chłopcy w „dzikiej” parcelacji stokrotnie.

Interes ze szlachty należy do „drogich” interesów reklamowych, na których zależy kupiec traci. Trzeba jej czasem robić, aby pobik „konkurencję”. Całe szczęście że towar i tak był zły.

Zamiat zastraszali siebie w ciżsy i pokorze, jednak ludziom powierza kierowniczce i reprezentacyjności czynnicy — „Głos Narodu” z dumą przedstawiła swoje stronniczość i to, które najbardziej widziała wymagania katolickiej etyki. Na to podstawia w artykule pod tytułem „O blok katolicki” daje do zrozumienia, że w ramach jakiegokolwiek przyszłej chleby chadecia żal powinna stanowić tego prawomocnego ośrodka, dokola którego skupiali się mają inne stronictwa, postępujące się w swojej polityce klerykałkiem.

Potęgowanie bezrobocia

Pisałśmy oświadczył, że w trzecim tygodniu listopada bezrobocie wzrosło o 8612 osób, osiągając już olbrzymią liczbę przeszło 132 tysięcy zarejestrowanych. Nie można tego wzrostu przypisać wyłącznie porze zimowej, gdyż bezrobocie, względnie redukcja dni pracy dla zatrudnionych rosła i w takich przemysłach, które nie są związane od pory roku.

Oto Agencja Wschodnia donosi z Łodzi, że wobec pogorszenia się sytuacji w przemyśle włókienniczym największe w Polsce zakłady przemysłu włókienniczego Scheiblera i Grohmana zredukowały prace do 3 dni w tygodniu. Przyczyną tego kroku nadprodukcja i zmniejszenie się eksportu i zapotrzebowania w kraju.

Przemysłowcy łódzcy mówią o nadprodukcji. Tęgo argumentu absolutnie użyć nie możemy w związku z jedną z naprowadzonych przyczyn: zmniejszeniem się eksportu. Wszystkie fakty handlu zagranicznego mówią coś zupełnie przeciw-

nego; mówią o wzroście naszego eksportu, podając to nawet jako jeden z powodów zmniejszenia się ostatnio deficytu naszego bilansu handlowego. Pewne uzasadnienie może mieć druga przyczyna: zmniejszenie się zapotrzebowania w kraju. Pod tym względem przemysł włókienniczy jest po prostu od koniunktury wewnątrz kraju, a ta nie jest pomysłowna. Robotnik mało zarabiający nie jest w stanie kupować wyroby włókiennicze, zaś chłopcy nalezają na ich drodze, mimo że mogą ją powiększać podnoszeniem cen swych produktów.

W rezultacie za złą koniunkturę płaci robotnik i urazki pracodawcy. Praca przez 3 dni w tygodniu przy znaczących płacach i dźwiżkach równa się więcej niż 50 dni przy zwykłym bezrobociu, a zasłki — pomilając, że ci ich nie dostają — nie pokryją urazki zarobku przez pół tygodnia pracy. Na to praktyki przemysłowców i dźwiżek powinien zdać zwrócić uwagę. Nie uchodzi, aby ci panowie jedną ręką zagarniali olbrzymie zyski, a drugą wpędzali robotników w nędzę.

Rząd a urzędnicy

Centralna komisja porozumiewawcza Związków zawodowych pracowników państwowych komunikowała: Dnia 6 września p. wicepremier Bartel przyrzekł zaprosić prezydium Centralnej komisji porozumiewawczej Związków zawodowych pracowników państwowych przy końcu miesiąca października ewentualnie w początkach listopada na konferencję w sprawie rozpatrzenia prezydenta Rzecznictwa, regulacyjnego do dnia 1 stycznia 1928 roku zasady umocowania pracowników państwowych. Wobec wpływu ustalonych terminów, dnia 3 b.m. przedstawiciel Centralnej komisji porozumiewawczej zwrócił się do sekretarza p. wicepremiera o wyznaczenie audjencji. Delegacja została zapisana na liście osób, które miały być przyjeżdżające w dniu 6 grudnia. Sekretarz prosił o skomunikowanie się z nim w poniedziałek (5 b.m.) dla ustalenia składu delegacji i godziny przyjazdu. O audjencji został — jak zwykle — złożony komunikat, wyrażający przychylną, dla jakich delegacja stara się o konferencję z p. wicepremierem i podkreślający wagę oczekiwanych informacji. W poniedziałek przedstawicielowi pracowników oświadczył sekretarz p. wicepremiera, że zamieszczenie notatki o takiej treści p. wicepremier uważa za niewłaściwe i z tego powodu delegacji nie przyjdzie.

W związku z oświadczeniem p. Bartla na dzień 6 b.m. zostało zwolnione posiedzenie przedstawicieli 14 organizacji pracowników państwowych, zrzeszonych w Centralnej komisji porozumiewawczej.

Po rozpatrzeniu incydentu przedstawiciele Związków zawodowych, reprezentujących 200.000 zorganizowanych pracowników państwowych stwierdzili:

- 1) W treści komunikatu o audjencji nie można się dopatrzyć niczego niewłaściwego, dlatego trudno przypisać, aby zamieszczenie tej notatki było istotnym powodem odmowy przyjęcia delegacji. Wobec tego Centralna komisja porozumiewawcza skłonna jest przypuszczać, że niewłaściwa przychylna jest niechęć p. wicepremiera do realizowania uczynionych swego czasu obietnic.
- 2) Obecna sytuacja skarbu w niczem nie usprawiedliwia tej niechęci p. wicepremiera, zwłaszcza, iż spełniły się wszystkie warunki, od których swego czasu p. wicepremier uzależniał definitywną regulację plac pracowników, a mianowicie: pożyczka zagraniczna została zapłaconą, urodzaje dopłyły, wpływy skarbowe utrzymały się na poziomie wyższym od wielomiaru, przedsiębiorstwa państwowe pracują z pokazem zyskani.
- 3) Fakt odmowy przyjęcia delegacji poważnych Związków zawodowych pracowników państwowych, a udzielenie audjencji przedstawicielom drobnych Związków secesyjnych, robizających jedynostkowe zawodowego ruchu pracowników państwowych, uważa CKP za znamienity objaw polityki, uprawianej przez p. wicepremiera w stosunku do ruchu zawodowego i wyraża wątpliwość, czy tego rodzaju tendencje odpowiadają Intencjom rządowi jako całości. W każdym razie podobne postę-

JUZ WYSZEDŁ Z DRUKU KALENDARZ ROBOTNICZY NA ROK 1928

I do nabycia w Administr. „Naprzodu”
Kra. ów. Cena za 1 egzemplarz zł. 3.—
z przesyłką pocztową zł. 3.00. —

powanie przyczyni się do rozdzielenia i tak już naprężonej sytuacji wśród pracowników państwowych.

4) Pomimo tych przeszkód przedstawiciele Związków zawodowych pracowników państwowych postanawiali nadal prowadzić wywołaną akcję, zmierzającą jedynie do osiągnięcia słusznych postulatów pracowników państwowych, którzy swą wolną postawą nie chcą być jakimiś w stosunku do państwa stanowiskiem nie zasłużonym, lecz mogłoby się spodziewać zapokożenia narzecze minimalnych potrzeb ekonomicznych, znacznych swego czasu oficjalnie za pierwszorzędna konieczność państwa.

Prof. Chrzanowski o „laurach” Dmowskiego

W dwóch numerach „Kurjera Poznańskiego” bronił prof. Ignacy Chrzanowski pozwolenie pana Dmowskiego, laurów literackich, które mu przyznano w Poznaniu, w formie nagrody literackiej imienia Jana Kaszowicza.

To doślabie rozstrzygnięcie, które poza obcem endekim, wywołalo wszędzie zdziwienie... sprysłuka się właśnie z aplauzem prof. Ch. który broni niewątpliwie pozycji, miano wieku, że styl p. Dmowskiego należy do pereł w literaturze naszej, posiada klasyczną jasność, „umijająca prostotę” i t. d. — nawet „brązowość”.

Prof. Chrzanowski przytacza między innymi takie wóz obwarości z pism p. Dmowskiego:

„Nienawidzę duchownych, którzy postawieni dla podnoszenia ludu moralnie i zaopatrzeni w tym celu w tak potężne środki, jak konfesyjony i kazałnia, używają ich na rzecz blejących interesów politycznych... Postopowanie ich w wszystkich poczyni... za naszą chrońnia, jaka byłby czyn lekarza, który, wzywając do choroby, znalazłszy w nim swego osobliwego lub politycznego przeciwnika, daje mu zamiat lekarstwa — truciznę”.

Używanie porównań może zbyt skwapliwie okatał w tym wypadku prof. Chrzanowski, jako małoowniczego. Ale wyobraźmy sobie na chwile, że ten porównaniem wznosił się p. Dmowski istotnie na wyższy artystyczny, to zato — czy tego nie czuje p. prof. Chrzanowski — jak fałszywie skrypił, iż zdał (w których paru słowach podkreślił) pod pierem rzekomego stylisty? Czy nie wiemy, co to takiego endecja? Jaka demagogia starano się w tym obioze pozyskać sobie kler, a żeby móc przy jego stałej pomocy założyć sieci na żywioły klerykałne? Jak dziś większość tego kleru została opianowana przez endeków? A przecież nie są to jakikolwiek dzieje zło, gdyż w tymże Poznaniu w dobie, gdy jeszcze kler był chwiał, k. Horzakiowski zmyślł przeciwko endecji i w wydanej przez siebie książkę przedstawiał jej wódzów, gesto cytując ich pisma, jako postępnych masońców i niedowolków, traktował ich tak, jak dziś jakich kardynał Andrzej w Francji traktuje Maurassa. Ale obustronny polityczny pod koniec (tworzyła już się nie do pogodzenia) sprawił, że dmońszczyzna i klerykałkizm spłynęły do współczesności.

Jeszcze jedno. Nawet jeżeli te słowa, potencjalnie politykują kler, wydobyl prof. Chrzanowski z wczesniejszych pism Dmowskiego, z doby, kiedy kler był w znacznej mierze przeciwny endekom a tworzył raczej armię postliwką konserwatywną, brałabyśmy one fałszywie pod pierem polityka, który przeciw ustulaw odprzac klerykałizm od rygwardu konserwatywnego, aby go na swój użytek zdobyć... Tu, doprawdy, nawet prawdziwe kwiaty stylizacyjne nie mogłyby zatrzasnąć wrażeń bardzo niesympatycznych.
— 0 0 0 —

